

Čís. 858.

Věcí nalezenou pokud se týče ztracenou (§ 201 lit. c) tr. zák.) jest věc, není-li místo, kde věc skutečně jest, majiteli známo nebo není-li mu přístupno. Zatajení nálezu či krádež?

(Rozh. ze dne 22. května 1922, Kr II 909/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 11. listopadu 1921, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173 a 174 II a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nelze přisvědčiti náhledu stížnosti, že za daného stavu věci mohlo by se nanejvýše mluvit o zatajení nálezu. Věcí nalezenou, s majitelova hlediska věci ztracenou, je věc, není-li místo, kde věc skutečně jest, majiteli známo nebo není-li mu přístupno. Po této stránce zjišťuje však nalézací soud, že majitelka tašky, o kterou jde, zpozorovavši v bezprostřední blízkosti čekárny, ve které tašku ještě měla, totiž při nastoupení do tramwaye, a bezprostředně po opuštění čekárny, že tašky již nemá, byla si jista, že ztratila peníze (s taškou) v čekárně a že hned tam hledala tašku s penězi. Soud zjišťuje nad to, že i obžalované věděly, byť snad ne přesně, která určitá osoba je majitelkou tašky, tož přece, že jím majitelku hledati jest mezi nepatrným počtem osob, které ten čas dlely v čekárně. Nejde tedy v tomto případě o zatajení věci nalezené, nýbrž o odejmutí věci z držení osoby, již upadla. Nehledě ani k tomu, že odpovědnosti obžalovaných co do zatajení nálezu nebyla by na závalu okolnost, že 24hodinná lhůta k ohlášení nálezu do zadržení obžalovaných četníkem neuplynula, když nalézací soud dospěl ku přesvědčení a zjistil, že obžalované hned se rozhodly, tašku s penězi sobě ponechat, tedy ukrýti a sobě přivlastniti.

Čís. 859.

Byl-li dřívějším rozsudkem (§ 265 tr. ř.) rozsouzen těžší čin trestný, stačí v pozdějším rozsudku o činu lehčím doplniti trest dříve uložený na míru předpokladatelnou pro případ jednotného vyměřování trestu bez ohledu na to, že trest za lehčí čin, rozsouzený rozsudkem pozdějším, jest o sobě po zákonu nesnížitelným pod sazbu.

(Rozh. ze dne 22. května 1922, Kr II 924/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 19. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem spoluviny na přečinu předražování podle § 5 tr. zák. a § 11 č. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vyhověl však v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného do téhož rozsudku, pokud jím byl odsouzen podle § 11 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z.